

γιατί βγάζουν δούλους "Ανδρ. "Οπως χάθηκε τὸ φεγάρι, νὰ χαθοῦν κ' οἱ δούλοι μου (ἐξ ἐπ'ωδ.) αὐτόθι. "Ε, ψαροκαβαλλάρη, | οἱ δούλοι μου 'ς τὸν κόλο σου | κ' ἔνα χορὸ δανλάρη (ψαροκαβαλλάρης=ὁ ἱππεύων τεφρόχρουν ἵππον· ἐξ ἐπ'ωδ.) Μερκιμβ. Συνών. βαρβαρίτσα, γαρδαβίτσα, καρναβίτσα, κότσα, κούρτσικας, μερμηγκιά, μαντραβίτσα, μπαρδαβίτσα, παστραβίτσα, σκάθαρος. 8) "Η οὐλή ἐπὶ τοῦ σώματος, ἡ προκαλούμενη κυρίως ἐξ ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίᾳς ἢ ἐκ τῆς θεραπείας ἄλλων ἐξανθημάτων ἢ πληγῶν Κύθηρ.: "Εχει γούλους 'ς τὴ μούρη. Συνών. βλογιά 9β, βλογιοκομμάδα.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλος Κεφαλλ. Κρήτ. Μῆλ. Μύκ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Λούλος Κρήτ. Μῆλ. Μύκ. καὶ ὡς ἐπών. ὁμοίως ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλος "Αθῆν. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Πελοπν. (Καλάμ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μαρκόπ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Λούλος Πελοπν. (Δημητσάν.)

γούλος τό, Κρήτ. Σέριφ. Σκυρ. γούλο Πελοπν. ("Αρκαδ. Λάστ.) γούλους Σάμ. γούλου Στερελλ. ("Αράχ.) γκούλο Καλαβρ. (Μπόβ.) οὔλο Νάξ. (Κωμικ.) οὔλος "Ηπ. (Παλάσ.) Θήρ. (Οἶα) ἀγούλο "Αλόνν. Σκόπ. γούλι "Ερεικ. Εὔβ. ("Αγία "Ανν.) Ζάκ. "Ιων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. (Ραμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. "Ανδρουσ. "Ανώγ. "Αρεόπ. Καρδαμ. Οἶτυλ. Πλάτσ. Σαηδόν. Τριφυλ.) Σάμ. Σῦρ. Τῆν. ("Ιστέρν.) Χίος (Βροντ.) —Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ., σ. 386 Πρω. Δημητρ. γούλ' Μακεδ. (Καστορ.) γούλ-λί Λέρ. οὔλι Τσακων. ἀγούλι Κρήτ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. ("Ινέπ.) Χίος —Λεξ. Λάουνδ. ἀγούλ' Λευκ. ἀ'οὔλι Νάξ. ("Απύρανθ.) Χίος γουλι Πόντ. (Σινώπ.) οὔλι Κάρπ. γούλος ὁ, Στερελλ. (Δεσφ.) ἀγούλας Μακεδ. ("Αρν.) ἀ'οὔλας Μακεδ. ("Αρν.) ἀγούλα ἡ, Θράκ. Μακεδ. Τσακων. (Χαβουτσ.) ἀγούλε Τσακων. (Χαβουτσ.) Πληθ. γούλα τά, Βιθυν. (Κίος Τρίγλ.) Δαρδαν. "Ηπ. (Κόνιτσ.) Κρήτ. ("Αγιος Βασίλ. κ. ἀ.) Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Οἶτυλ.) γούλη Κάλυμν. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Σχιν. Ρόδ. Τῆλ. οὔλα λόγ. σύνθη. οὔλη Κάρπ. ἄλλη Κύπρ. γούλια σύνθη. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) ἀγούλια "Αλόνν. Εὔβ. ("Ακρ. Ψαχν. κ. ἀ.) Θράκ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκόπ. Τσακων. (Χαβουτσ.) οὔλια Νάξ. ("Απύρανθ.) Θηλ. ἀγούλις Θράκ. ἀγούλ'ς Θράκ. (Μαῖστρ.)

"Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ο ὕ λ ο ν. Οἱ τύπ. γ ο ὕ λ ο ς καὶ γ ο ὕ λ η παρ' "Αγαπίω, Γεωπον. σ. 77, 102, 108 «γαλᾶ τὸ γούλος καὶ τὰ ὀδόντια», σ. 108 καὶ «ἰατρνεῖ τὰ γούλη καὶ τὰ ὀδόντια», σ. 102. Οἱ τύπ. γ ο ὕ λ ι α - ἀ γ ο ὕ λ ι α - γ ο ὕ λ η - ο ὕ λ η πιθάν. ἐλέγχθησαν κατὰ τὸ χ ε ἰ λ ι α - ἀ χ ε ἰ λ ι α - χ ε ἰ λ η. Πβ. καὶ Σ. Μενάρδ., "Αθηνᾶ 8 (1896), σ. 441. "Ο τύπ. ᾄ λ η κατὰ Μ. Φιλήντ. Γλωσσογν. 3, σ. 151 ἐκ τοῦ τ ἀ γ ο ὕ λ η > τ ἀ ο ὕ λ η > τ ἀ ᾄ λ η. "Ο τύπ. ἀ γ ο ὕ λ ι καὶ εἰς Βλάχ. καὶ ὁ τύπ. ο ὕ λ ι α εἰς Σομ. εἰς λ. κ ο ρ μ ι.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., ἡ περὶ τὰ φατνία τῶν ὀδόντων σάρξ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. ("Ινέπ. Σινώπ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ. ἀ.): Ποιοῦν — ματώνουν τὰ γούλια μου. Δὲν ἔχει δόντια καὶ τρώει μὲ τὰ γούλια πολλὰ. Τὰ οὔλια τὰ βαστοῦνε τὰ δόδια Νάξ. (Κωμικ.) Τ' ἀ'οὔλι μου μὲ πονεῖ Νάξ. ("Απύρανθ.) Πονεῖ τό οὔλι του Κάρπ. Μὲ ποιοῦν τὰ γούλα μ' Στερελλ. ("Αράχ.) Ποιοῦμ με τὰ γούλη μου Κῶς. Μ' ἔ'μοιοῦντα τὸ οὔλι μὲ σάμερε (=μοῦ πονεῖ τὸ οὔλος μου σήμερον) Τσακων. Μὲ ποῖν τ' ἀγούλια μου Λευκ. Μὲ ποῖν οἱ ἀγούλις μ' Θράκ. "Επώνησα τὰ ἄλλη τῶν δογίων μου Κύπρ. Πρήστηνε τὸ γούλι μου Κύθν. "Εναι βοησμένο τὸ

πάνου ἀγούλι τοῦ παιδιοῦ, θὰ βγάξῃ δόδια Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Νὰ τριβῆς μὲ νερὸ τσῆ θάλασσας τὰ γούλια σου καλὰ καὶ τ' ἀπάνου νὰ δυναμώσουνε Κεφαλλ. Γύρω 'ς τοὺς ἑφτὰ μὲ ὀχτὼ μῆνες τριβουν τὰ γούλια τοῦ παιδιοῦ μὲ μυαλὰ λαγοῦ ὠμά, γιὰ νὰ τοῦ πέσουν τὰ δόντια ἀπάλαφρα Πελοπν. ("Ηλ.) Βάλε, βάλε ρατζίλ τζαὶ ξίν, ἔκαφα τὰ ἄλλη μου Κύπρ. "Εφαώθησαν δὲ οὔλια μου ποὺ δὲν ἔχω δόδια Νάξ. ("Απύρανθ.) Νὰ πιάσῃ κανεὶς μιὰ βιπεριά νὰ τοῦ τριβῇ τὰ οὔλια δον, νὰ μὴ δὲ ξαναπῇ αὐτόθι. Τὰ ἄλογα, ὅταν τρώνε στάχυα, γεμίζουν τὰ γούλια τ'ς ἄγανα Εὔβ. (Στρόπον.) "Ανασῆκωσε μὲ τὸ δάχτυλο τὰ χεῖλη της νὰ δῇ τὰ γούλια, ποῖ 'ταν κι αὐτὰ σχεδὸν ἄσπρα Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., σ. 21 || Φρ. Τὸ τρώνε τὰ οὔλια τὸ παιδί (= ἀρχίζει ἡ ὀδοντοφυΐα τοῦ παιδὸς καὶ αἰσθάνεται κνησμὸν εἰς τὰ οὔλα) "Ηπ. (Παλάσ.) Τρών τὰ γούλια τ' (ὁμοίᾳ μὲ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Τὰ πέρασι ἀπ' τὰ γούλια τ' (= τὰ κατεδαπάνησε) Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. φρ. Ο ὕ λ α τ ἀ π ε ρ ν ᾶ ε ι ἀ π ὁ τ ῆ γ ο ὕ λ η τ ο υ. Συνών. δ ο ν τ ο κ ο ι λ ι ᾶ, δ ο ν τ ω σ ι ᾶ, ρ ι ζ ο μ α σ ε λ ι ᾶ. 2) "Η ἀσθένεια τῶν οὔλων, οὔλιτις Κύπρ. 3) Τὰ εἰς τὸ στόμιον τοῦ φούρνου λίθινα τόξα Νάξ. ("Απύρανθ.): "Αμα ἀσπρίσουν δὲ οὔλια δοῦ φούρνου, 'ναι πυρωμένος. Συνών. γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς, γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο υ ς α, ν ο υ σ λ ᾶ ς.

γουλὸς (I) ἐπίθ. Πελοπν. ("Ηλ.)

"Εκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I).

"Ο λαίμαργος, ὁ φ α γ ᾶ ς. Συνών. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ᾶ ς.

γουλὸς (II) ἐπίθ. Πελοπν. ("Ηλ. Ξυλόκ.) γ'λὸς Λευκ. γούλος Κέρκ. Κεφαλλ.

"Εκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι (II).

1) "Ο λεῖος ἢ στρογγύλος, ἐπὶ κερπῶν Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ξυλόκ.): Ρεβίθι γ'λὸ Λευκ. Τὸ πρᾶμα φέτο εἶναι γουλὸ (= ἡ σταφίδα ἔχει σχῆμα στρογγύλον, εἶναι ἐπιτυχῆς εἰς τὴν ὥριμασιν) Ξυλόκ. Εἶναι γούλα τὰ ρεβίθια Κέρκ. Τρία σακκιά ρεβίθι γούλο Κεφαλλ. "Εκίνησα καὶ πῆα 'ς τὸ χωράφι νὰ σπείρω τὸ κλωνί μου τὸ σπόρο καὶ τὸ γούλο τὸ ρεβίθι (ἐξ ἐπ'ωδ.) Κεφαλλ. 2) "Ο παχύς, ὁ χονδρός, ἐπὶ ἀνθρώπου Πελοπν. ("Ηλ.)

γυλοσίταρο τό, ἐνιαχ. γ'λὸς'ταρο Θράκ. ("Αδριανούπ.) Πόντ.

"Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ὸ ς (II) καὶ τοῦ οὐσ. σ ι τ ᾶ ρ ι. Μόνον κατὰ πληθ., οἱ κῶνοι τοῦ ἀραβοσίτου ἐνθ' ἄν.

γυλοσταχυάζω ἐνιαχ. γ'λουσταχυάζου Θράκ. (Μάδυτ.) "Ιμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τοῦ ρ. σ τ α χ υ ᾶ ζ ω Βλ. Φ. Κουκουλ., "Αθηνᾶ 57 (1953), 203.

1) Διψῶ πολὺ, ξηραίνεται τὸ στόμα μου ἀπὸ τὴν δίψαν, οἶονε αἰσθάνομαι ὡς νὰ ἔχω στάχυα, ἄγανα, εἰς τὸν λαιμόν μου (τὴν γ ο ὕ λ α ν μου, βλ. λ.) ἐνθ' ἄν. 2) "Επιθυμῶ πολὺ νὰ φάγω τι Θράκ. (Μάδυτ.)

γουλόστρατα ἡ, Κεφαλλ. (Φαρκλᾶτ.)

"Εκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ι (II) καὶ σ τ ρ ᾶ τ α.

Δρόμος ἐπεστρωμένος μὲ γ ο υ λ ι ᾶ, βότσαλα μεγάλα καὶ λεῖα. Συνών. κ α λ ν τ ε ρ ῖ μ ι, κ ο β ο λ ᾶ δ ο, σ α λ ῖ τ ζ ο.

